

CAMINANNU TALIU

Iu,
‘n caminu,
ri juornu o â notti ca scura
r’attuornu taliu
e m’addugnu,
ca ‘a rasciùra
ca nâ terra s’apprica
cô sulì e cull’accua ca ciovi
crisci,
ma cancia culura
e prestu ‘mpassuluta ‘ddicari ;
e viru ammèci cciù avanti
ca ‘nzoccu si movi
ntall’aria e nê ciusi
o ntall’urna rô mari,
senza ‘rinnìrisi cuntù,
striscia o abbola ;
e iu stissu
se caru mi susu
e se ‘n sàutu appizzu
‘n terra arrituòrnu
stuzziatu.

Però iu ‘a sacciu
‘a ragghiùni
e taliannu cci pienzu
e m’addrizzu ‘bbramannu :
- “Iu ccà campu
Ccà iu vivu cci sugnu !”-

E sicutannu ‘n caminu
sta bella stasciuni
ora
se all’opra mi mettu
e nê surca cô pugnu siminu
o nê rica ‘u pinzieri cci scrivu,
ntâ gghiugnu arricuogghiu
e liègghiu
‘u cuntù rô munnu e râ vita.

E taliannu ,
se n’attimu attientu,
iu sientu r’attuornu
ntall’òpra
‘a manu ca ‘u fici stu munnu
e a mia l’arma
pp’arrègghiri ‘u pisu
râ vita ca ‘n juornu mi resi
e ‘a spranza,
anzìna a cuannu è dicisu,
ca appuoi,
cu ‘n sàutu
lassa ca ô cantu cci abbòla.